

CAPITOLUL 19

1. După aceea. Adică după vizualizarea scenelor din cap. 17 și 18 (vezi cap. 18:1). Cele din cap. 19 au fost prezentate lui Ioan imediat, fără întrerupere. De la v. 2 este evident că această cântare este intonată după judecata care a fost executată asupra “curvei celei mari”, un eveniment care are loc sub cea de-a șaptea plagă (vezi cap. 16:19; 17:1), și astfel după scena descrisă în cap. 17 – 17:16,17; 18:4–23. Conform afirmației din TM 432 intonarea acestei cântări urmează imediat după îndeplinirea lucrării îngerului ce poartă cea de-a șaptea plagă. Dacă evenimentele din cap. 18–20 sunt înregistrate în ordine cronologică, așa cum pare a fi cazul, imnul din cap. 19:1–7 este cântat în strânsă legătură cu evenimentele celei de-a doua veniri a lui Hristos, deși nu se poate determina cu certitudine dacă are loc chiar atunci sau doar puțin mai devreme sau mai târziu. Contextul poate fi înțeles repartizând acest imn într-un moment imediat înainte de efectivă apariție a lui Hristos (cf. v. 11).

Un glas puternic. Vezi cap. 11:15.

Gloată multă. Locuitorii cerului și probabil și oameni răscumpărați de pe pământ (cf. cap. 18:20). Se poate ca imnul din cap. 19:1–7 să fie cântat ca răspuns la apelul din cap. 18:20.

Aleluia. Gr. *Allelouia*, o transliterație a ebraicului *halelu-Yah*, “lăudați-L pe Iehova” (vezi Ps. 104:35), de la *halal*, “a străluci”, “a lăuda”, “a sărbători”, “a adora” și *Yah*, o formă scurtă pentru *Yahweh*. Ca și alt cuvânt ebraic “amin”, “aleluia” a fost adoptat în română practic neschimbat. Cele patru locuri în care apare în Apoc. 19 (vs. 1,3,4,6) sunt singurele ocazii ale folosirii lui în Noul Testament.

Versetele 1–7 constituie un aranjament coral antifonic compus din două imnuri și două răspunsuri: (1) În vs. 1–3 un glas puternic din ceruri prezintă tema cântării, dând cinste și dreptate lui Dumnezeu pentru

pedeapsa Babilonului. (2) În v. 4 “făpturile” și “bătrânii” răspund afirmativ. (3) În v. 5 un glas de la tron cere tuturor credincioșilor din întreg universul să se unească în recunoașterea adevărului temei. (4) În vs. 6,7 întregul univers se unește în aclamarea dreptului lui Dumnezeu la stăpânirea universală. Acest imn de laudă stă în deplin contrast cu bocetul de moarte din cap. 18:10–19.

Tema acestui imn antifonic este similară celui din Ps. 24:7–10, care este compus de asemenea din două imnuri și două răspunsuri. Acest refren a fost folosit prima oară în timpul procesiunii triumfale a întoarcerii chivotului la Ierusalim (PP 708), și secole mai târziu la înviere (EW 187) și la înălțare (DA 833; EW 190,191).

A Domnului. Indicația textuală (vezi cap. 1:3) atestă omiterea acestei expresii.

Mântuirea. În greacă fiecare din virtuțile atribuite lui Dumnezeu este precedată de un articol hotărât. Se sugerează astfel plinătatea, totalitatea fiecărui atribut. “Mântuirea” din cap. 12:10 (vezi comentariile respective) este specificată a fi mântuirea (salvarea) de “pârâșul fraților”; aici este de Babilonul tainic (vezi cap. 16:17). Una se referă la ceea ce s-a întâmplat la prima venire, cealaltă la ceea ce va fi împlinit la cea de-a doua venire.

Slava. Vezi Mat. 6:13; Rom. 3:23.

Cinstea. Indicația textuală (vezi cap. 1:3) atestă omiterea acestui cuvânt.

Puterea. Vezi Mat. 6:13; 28:18.

2. Pentru că. Versetul 2 explică atribuirea laudei din v. 1.

Judecățile. Literal, “[faptele] judecății” (vezi cap. 16:7), aici, fără îndoială, cele șapte plăgi în general și judecata Babilonului tainic în particular (vezi cap. 17:1; 18:4,10).

Adevărate. Adică originale, reale, de încredere (vezi cap. 15:3).

Drepte. Vezi cap. 15:3; 16:1,5. Dumnezeu nu va face nici o eroare în actele judecății Sale. El va analiza faptele în totalitatea lor.

A judecat. În greacă este specificat un act singular, finalizat.

Curva cea mare. Vezi cap. 17:1,5.

Strica. Purtarea ei nelegiuită s-a desfășurat o mare perioadă de timp. Vezi cap. 17:2,6.

Curvia ei. Vezi cap. 17:2.

Și a răzbunat. Sau, “prin faptul că a răzbunat”. Judecata este răzbunarea. Vezi cap. 18:6,20.

Sângele robilor Săi. Vezi cap. 6:9,10; 16:6; 17:6.

3. Fumul ei se ridică în sus. Vezi cap. 18:8,9.

În vecii vecilor. Vezi cap. 14:11.

4. Bătrâni. Vezi cap. 4:4.

Făpturi. Vezi cap. 4:6–8.

S-au aruncat la pământ. Compară cu cap. 4:10.

Ședea pe scaunul de domnie. Vezi cap. 4:10.

Amin. Vezi Mat. 5:18.

5. Din scaunul de domnie. Acesta era fie glasul lui Dumnezeu Însuși fie unul care vorbește despre El (vezi cap. 16:17).

Lăudați. Literal, “lăudați în continuare”. Răspunsul la acest apel este refrenul corului de glasuri din vs. 6,7.

Robii Lui. Vezi cap. 1:1.

Voi. Sau, “chiar voi”.

Temeți. Adică în sensul unei temeri reverențiale (vezi cap. 11:18).

Mici și mari. Compară cu cap. 11:18.

6. Am auzit. Compară cu cap. 1:2.

Ca. Sau, “ceva care părea a fi”.

Glas. Vezi cap. 14:2.

Ca vuietul. Mai degrabă “chiar ca glasul” în ambele ocazii unde expresia apare în v. 6.

Multe ape. Compară cu cap. 14:2.

Aleluia. Vezi v. 1.

Atotputernic. Vezi 2 Cor. 6:18; Apoc. 1:8.

Împărătească. Este la sfârșitul judecății de cercetare, dar înainte ca Hristos să părăsească Sfânta Sfintelor, când El

primește împărăția Sa și Își începe domnia ca “Domn al domnilor” (EW 280; GC 428; cf. EW 55).

7. Să ne bucurăm. Trăirea personală, interioară a inimii.

Să ne veselim. Expresia exterioară care rezultă din emoția interioară a bucuriei. Vine dintr-o inimă inundată de fericirea că Hristos domnește acum ca împărat (cf. cap. 18:20).

Slavă. Aceasta este exprimarea culminantă a mulțumirii și devoțiunii.

A venit. Sau, “[în sfârșit] a venit”, adică, evenimentul a avut deja loc la momentul în care se face acest anunț (vezi mai jos la “nunta”; cf. v. 1).

Nunta. “Mireasa, nevasta Mielului” este “cetatea sfântă, Ierusalimul” (cap. 21:2,9,10). Noul Ierusalim va fi capitala noului pământ, și astfel este reprezentativă a “împărățiilor pământului” care trebuie să treacă “în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său” (cap. 11:15; 21:1–5; GC 426). În Noul Ierusalim se va găsi Grădina Edenului, în care a fost păstrat pomul vieții (vezi cap. 22:1,2; cf. PP 62; GC 299,646–648). Nunta la care se face referire aici constă în primirea de către Hristos a împărăției Sale, așa cum este ea reprezentată de Noul Ierusalim, și încoronarea Sa ca Domn al domnilor și Împărat al împărățiilor, în ceruri la sfârșitul slujirii Sale preoțești înainte de vărsarea plăgilor (EW 55,251,280,281; GC 427,428; vezi cap. 17:14). Ca și în parabola celor zece fecioare, sfinții care așteaptă sunt reprezentați ca invitați la nuntă (cap. 19:9; GC 426,427; cf. Mat. 25:1–10).

Mielului. Vezi cap. 5:6.

S-a pregătit. Ioan continuă descrierea sa simbolică în termenii nunții orientale antice. Pentru comentarii ale obiceiurilor în legătură cu astfel de ocazii vezi Mat. 22:1–13; 25:1–10; Ioan 2:1–10.

8. I s-a dat. Ioan a făcut cunoscut Noul Ierusalim simbolic drept mireasa (vezi v. 7). Continuând simbolistica, el vorbește despre veșmintele în care este îmbrăcată.

In subțire. Aici un simbol pentru un caracter neprihănit (cf. cap. 3:5; 6:11; vezi cap. 3:18; cf. cap. 22:14).

Strălucitor. Brilliant și strălucitor ca lumina unei lămpi. Același cuvânt este tradus “strălucitoare” în Luca 23:11, și “strălucitor” în Apoc. 22:16.

Curat. Literal, “pur”.

Faptele neprihănite. Gr. *dikaiōmata*, “fapte neprihănite” nu *dikaio sunē*, “caracter neprihănit” (vezi Mat. 5:6; Rom. 3:20). Faptele neprihănite sunt rezultatul natural și inevitabil al unui caracter neprihănit. *Dikaiōmata* se aplică cu deosebire faptelor sfințite ale creștinului, ale vieții sale biruitoare dezvoltate de harul lui Hristos care locuiește în el (vezi Gal. 2:20; Iacov 2:17,18,20). Pentru comentarii asupra hainelor de nuntă în parabola omului fără haina de nuntă vezi Mat. 22:11. Compară cu Mat. 5:48; vezi COL 315–317.

9. Mi-a zis. Este vorba de îngerul din v. 10.

Scrie. Vezi cap. 1:2,11.

Ferice. Vezi Mat. 5:3.

Chemați. Adică invitați la sărbătoarea nunții (vezi Mat. 22:14; Rom. 8:28).

Ospățul. Gr. *deipnon*, masa de seară. “Ospățul nunții Mielului” are loc la sfârșitul lungii zile a pământului. Vezi Mat. 22:1–14.

Mielului. Vezi cap. 5:6.

Acestea. Adică cuvintele invitației.

Adevăratele cuvinte. Literal, “[cele] originale”. Invitația este absolut demnă de încredere; și se poate pune bază pe ea.

10. M-am aruncat. Un gest tipic oriental de reverență și închinare. Aici este o expresie a unei profunde bucurii și mulțumiri, căci ospățul nunții este o sărbătorire a biruinței asupra forțelor celui rău care au încercat să înăbușe chiar acest eveniment. Aceasta este prima ocazie în care Ioan răspunde astfel soliei îngerului, și reprezintă profunzimea simțământului care s-a stârnit în el.

Ferește-te. Compară cu Faptele Ap. 10:26.

Împreună slujitor. Literal, “împreună rob”. Ce privilegiu este acesta ca lucrătorii

devotați de pe pământ să fie părtași ai companiei celor co-lucrători cu ei, îngerii cerești!

Frații tăi. Unii au considerat această adresare drept dovada faptului că vorbitorul trebuie să fie un membru al neamului omenesc, ca Enoh, Ilie, Moise, sau unul dintre sfinții care au înviat împreună cu Hristos la învierea Sa. În orice caz, nu este nici o dovadă directă din Scriptură că o ființă umană mutată de pe pământ ar fi jucat vreodată rolul unui înger, cum este cazul aici, pentru a descoperi adevărul fraților săi (cf. EW 231).

Mărturia lui Isus. Vezi cap. 1:2; 12:17.

Duhul proorociei. Pentru cuvântul “proorocie” compară cu cuvântul “prooroc” din Mat. 11:9. Duhul Sfânt a fost trimis să dea mărturia lui Isus (Ioan 15:26), iar mărturia Sa este echivalentă cu cea a lui Isus în persoană. Duhul proorociei este unul din darurile Duhului (vezi 1 Cor. 12:10; Efes. 4:11). Pentru manifestarea acestui dar în mijlocul poporului lui Dumnezeu la sfârșitul timpului vezi Note Adiționale la sfârșitul acestui capitol; vezi cap. 12:17.

11. Deschis. Literal, “stând deschis”. Cerul era deschis atunci când atenția lui Ioan a fost atrasă pentru prima oară asupra lui, și a rămas deschis. Compară cu cap. 4:1; 11:19; 15:5. Însoțit de îngerii oștirilor cerești (cap. 19:14), Hristos este văzut coborând din cer ca Împărat al împăraților (v. 16) cu putere și măreție pentru a-Și elibera poporul credincios de aceia care îi doresc distrugerea (cf. GC 641). Scena descrisă în vs. 11–21 este punctul culminant al “războiului zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic”, adesea numit războiul Armagedonului (vezi cap. 16:12–19; cf. 6T 406).

Iată. Compară cu cap. 21:5.

Cal alb. În vremurile biblice caii erau folosiți aproape întotdeauna în legătură cu războaie sau afaceri guvernamentale. Atunci când este folosit simbolic în Biblie, ca aici, calul este de obicei simbolul războiului (cf. Exod. 15:21; Isa. 43:17; Ier. 8:6; Eze. 38:15; Zah. 10:3; Apoc. 14:20; vezi cap. 6:2). Albul semnifică sfințenia

caracterului (vezi cap. 3:4; 6:2; 7:14). Caii albi au fost întotdeauna favoriții împăraților și ai liderilor militari. Hristos a primit dreptul de a conduce pământul ca Împărat al împăraților (vezi cap. 19:1,7), iar acum apare, simbolic, ca un războinic, călărind ca un cuceritor pe un magnific cal de luptă pentru a intra în stăpânirea domeniului său de drept și a-și escorta poporul credincios înapoi spre “ospățul nunții” (v. 9; vezi cap. 11:15). Compară cu Isa. 63:1–6.

Cel credincios și Cel adevărat. Ar trebui reamintit că numele orientale descriu caracterul (vezi Faptele Ap. 3:16), și deci numele atribuite aici lui Hristos Îl reprezintă cu deosebire în rolul Său de apărător al poporului Său asediat pe pământ. Patru afirmații sunt făcute cu privire la numele lui Hristos în legătură cu războiul din Apoc. 19:11–21:

1. Hristos este numit “cel credincios și Cel adevărat” (v. 11) prin faptul că El apare acum, conform făgăduinței Sale (Ioan 14:1–3), pentru a-i elibera pe cei ce sunt ai Lui. Pentru aceștia El a părut că Își întârzie venirea (vezi Apoc. 16:15); ei “au avut încredere” în El și iată că acum apare cu scopul de a da supușilor Săi salvarea (Isa. 25:9; cf. Apoc. 16:17).

2. “Un nume scris pe care nimeni nu-l știe, decât numai El singur” (v. 12) reprezintă rolul necunoscut de odinioară în care El apare acum, ca răzbnător al poporului Său (vezi cap. 16:1). În înfăptuirea acestei “lucrări a Lui ciudate” (Isa. 28:21) El joacă un rol nou atât pentru oameni cât și pentru îngeri.

3. Dar, ca răzbnător și eliberator al poporului Său, El este încă “Cuvântul lui Dumnezeu” (v. 13). El este “Cuvântul lui Dumnezeu” la lucru în însărcinarea de a duce la bun sfârșit voia Tatălui pe pământ, acum în judecată așa cum a fost mai înainte în milă (vezi Ioan 1:1–3; Apoc. 19:15).

4. Titlul “Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (v. 16) se aplică într-un sens special lui Hristos la acest moment (vezi cap. 17:14). Toată puterea a fost dată în mâinile Sale (1 Cor. 15:25). Satana a

aspirat cu egoism la înalta poziție care fusese rezervată pentru Hristos ca Fiul lui Dumnezeu (Isa. 14:12–14; Apoc. 12:7–9; PP 36). Dar acesta din urmă, neconsiderând egalitatea cu Tatăl drept un lucru de apucat, a renunțat voluntar la deplinul exercițiu al atributelor și prerogativelor Dumnezeirii pentru o vreme (vezi Vol. V, p. 918; vezi Fil. 2:6-8), și astfel a demonstrat meritul Său de a primi cinstea și demnitatea implicite în titlul “Împăratul împăraților și Domnul domnilor”.

El se judecă și luptă. El își execută judecățile făcând un război. Acest război se duce împotriva forțelor militare și politice ale pământului care s-au adunat laolaltă pentru a distruge pe slujitorii Săi credincioși (vezi cap. 13:15; 16:13,14,16,17).

Cu dreptate. Cauza Sa este pe deplin îndreptățită (vezi cap. 15:3; 16:5). De-a lungul istoriei conducătorii pământului au dus lupte pentru niște idealuri egoiste și pentru înălțare personală sau expansiune națională. Compară cu Isa. 11:1–5.

12. **Ochii Lui.** Vezi cap. 1:14. Pe măsură ce Hristos, marele apărător al dreptății veșnice, înaintează, nimic nu scapă privirii Sale.

Cununi. Gr. *diadēma* (vezi cap. 12:3). În Biblie *diadēma* nu este aplicată niciodată sfinților. A fost întotdeauna coroana împărătească. Peste cununile pe care Hristos le primește ca Împărat al împăraților, El poartă și o cunună a biruinței, *stephanos*, din moment ce și El l-a biruit pe Satana (vezi cap. 12:3; 14:14).

Un nume. Vezi v. 11; cf. cap. 2:17.

13. **Haină.** Gr. *himation* (vezi Mat. 5:40), aici probabil veșmântul călărețului sau mantaua unui comandant militar.

Muiată în sânge. Simbolic, bineînțeles. Întrebarea care se ridică este aceea cu privire la apartenența sângelui care pătează mantaua călărețului. Unii au sugerat că este un simbol al propriului sânge al lui Hristos vărsat la cruce, presupunere făcută pe baza faptului că nu poate fi al celor răi care, la această vreme, nu au fost încă uciși. În orice

caz, Hristos nu apare aici în rolul “Mielului care a fost înjunghiat” (cap. 5:6), ci în cel al unui luptător cuceritor. Izbitoarea asemănare între acest pasaj și cel din Isaia (cap. 63:1–6) sugerează că acest pasaj este o împlinire a cuvintelor lui Isaia.

Numele Lui. Vezi v. 11.

Cuvântul lui Dumnezeu. Vezi Ioan 1:1. În executare justiției divine asupra acelor care persistă în răzvrătirea lor față de guvernarea cerească, Hristos este tot atât de adevărat “Cuvântul lui Dumnezeu” ca și atunci când, la primul Său advent, El a venit cu oferta îndurătoare a milei divine. Venirea Sa în ambele ocazii este o expresie a voinței divine.

14. Oștile. Adică oștile îngeresti care îl însoțesc pe Hristos la a doua Sa venire (vezi Mat. 24:31; 25:31). Vezi Apoc. 17:14; cf. Mat. 22:7.

15. Din gura Lui. Sabia este evident simbolică. Prin cuvântul Domnului au luat ființă pământul și locuitorii lui (Ps. 33:6,9), iar acum, prin cuvântul gurii Sale, El pune capăt existenței lor (vezi Apoc. 19:20,21).

Sabie. Gr. *rhomphaia* (vezi cap. 1:16), o armă mare de atac folosită de soldați în vremurile antice, în contrast cu *machaira*, o sabie de înjunghiat folosită în apărare (vezi Luca 22:36). Compară cu Ier. 46:10.

Ca să lovească. Literal, “să lovească [o dată pentru totdeauna].”

Cârmui. Gr. *poimainō*, literal, “a păstori” (vezi Mat. 2:6). Expresia “le va cârmui” poate fi tradusă mai bine cu “adică le va cârmui”, căci lovirea și cârmuirea se referă la același lucru.

Toiag de fier. Vezi Apoc. 2:27; cf. Ps. 2:9; 110:1,2,5,6. Toiagul păstorului avea o dublă funcționalitate. Un capăt încovoiat servea ca ajutor și călăuzire a oilor, în timp ce celălalt capăt, cu o verigă grea, un manșon metalic sau un inel pentru a întări toiagul îl făcea o armă de atac. Acesta era folosit pentru protejarea turmei, pentru a izgoni și a ucide animalele sălbatice care încercau să împrăștie turma sau să o distrugă. Acum este timpul pentru Păstorul cel Bun să se folosească de “toiagul de fier” împotriva popoarelor pentru a-Și elibera

turma asediată pe pământ. Cârmuirea sau lovirea neamurilor cu un toiag de fier duce la exterminarea și nu la guvernarea lor cum susțin unii (vezi Note Adiționale la Capitolul 20, Nota 2).

Teascul. Vezi Isa. 63:3; Apoc. 14:19,20, unde același simbol este dezvoltat mai pe larg. Compară cu Plân. 1:15.

Mâniei aprinse. Mai degrabă, “care este mânia Sa aprinsă”. Vezi cap. 16:1.

Atotputernicului. Vezi cap. 1:8.

16. Haină. Vezi v. 13.

Pe coapsă. De preferat, “adică pe coapsă”. Numele a fost văzut înscris pe o parte a hainei care acoperea coapsa.

Numele. Vezi v. 11.

Împăratul împăraților. Vezi cap. 17:14; cf. cap. 19:6.

17. Stătea în picioare în soare. Probabil că lumina orbitoare a soarelui este aici descriptivă pentru glorioasa lumină a prezenței divine (cf. 2 Tes. 2:8,9; Apoc. 6:15–17). Astfel îngerul care enunță provocarea din cap. 19:17 ar fi următorul după Hristos, așa cum în luptele din antichitate purtătorul armelor stătea imediat lângă domnul său.

Păsărilor. Această invitație adresată “păsărilor” avertizează oștile adunate ale celui rău cu privire la soarta inevitabilă care îi așteaptă (vezi cap. 16:15–17). Este exprimată în frazeologia grafică orientală a unei provocări personale la luptă (cf. 1 Sam. 17:44–46). A fi mâncat de devoratorii din văzduh a constituit unul din blestemele pentru neascultare pronunțate de Moise în mesajul său de despărțire adresat poporului Israel (Deut. 28:26). Frazeologia lui Ioan din Apoc. 19:17,18 apare a fi bazată pe cuvintele lui Dumnezeu adresate națiunilor pământului așa cum este înregistrată în Eze. 39:17–22 (cf. Ier. 7:32,33).

Ospățul. Însăpăimântătoarea alternativă la ospățul nunții Mielului (v. 9) trebuie să fie consumată de păsările cerului la “ospățul cel mare al lui Dumnezeu”. Cei care nu acceptă voluntar invitația îndurătoare a lui Dumnezeu de a fi prezenți la unul dintre ospete vor trebui să răspundă imperativei Sale mobilizări la celălalt.

18. Carnea. Literal, “bucăți de carne” (cf. cap. 17:16).

Împăraților. Confederația națiunilor de pe pământ, acționând de comun acord sub directa supraveghere a lui Satana deghizat într-un înger de lumină (cf. cap. 16:14,16,17; 17:12,14).

Căpitanilor. Liderii de comandă a forțelor militare adunate pentru a îndeplini voia Satanei la scenele de final ale marii lupte.

Viteji. Forțe armate organizate, antrenate, echipate.

Carnea cailor. Restul v. 18 este o imagine grafică în cuvinte a distrugerii totale a forțelor răului la a doua venire a lui Hristos (cf. cap. 6:15; 14:17–20; 16:21).

Slobozi și robi. Compară cu cap. 13:16.

19. Fiara. Vezi cap. 17:3,8,11.

Împărații pământului. Vezi cap. 16:14,16; 17:12–14.

Oștile lor. Acum adunate pentru război și angajate într-un înverșunat conflict între ele (vezi cap. 16:17,19).

Adunate. Vezi cap. 16:14,16.

Război. Literal, “războiul”, adică “războiul zilei celei mari a Dumnezeuului celui Atotputernic”, adesea numit războiul Armagedonului (vezi cap. 16:14).

Cel ce ședea. Vezi v. 11.

Oastea Lui. Compară cu “cei care sunt cu El” (cap. 17:14; cf. cap. 16:12; 19:14).

20. Fiara. Vezi cap. 17:3,8.

A fost prinsă. Sau, “capturată”. Fraza ce descrie bătălia ce urmează apariției lui Hristos este scurtă și dramatică, căci chiar la începutul ei “fiara” și “proorocul mincinos” sunt prinși (vezi cap. 16:17,19).

Proorocul mincinos. Adică protestantismul apostaziat care este înșelat de Satana și cooperează cu el (vezi cap. 13:11–17; 16:14). Un “prooroc” este unul care vorbește în dreptul altuia care-l trimite (vezi Mat. 11:9). Acest “prooroc” vorbește în dreptul primei fiare, în legătură cu vindecarea “răni” sale “de moarte” (vezi

cap. 13:12; 17:8), pentru a determina lumea să se unească în supunere față de ea.

Semnele... amăgise. Vezi cap. 13:13,14; 16:14; 17:2; 18:2,3,23.

Semnul fiarei. Vezi cap. 13:16; cf. cap. 14:9; 16:1.

Icoanei. Vezi cap. 13:14; 14:9.

Iazul de foc. Sau, “iazul care este foc”. Această frază atrage imediat atenția cititorului la o frază identică din cap. 20:10, care la rândul ei pare să atragă atenția la concluzia că aceste fraze se referă la același eveniment arzător, adică la distrugerea celor răi la sfârșitul celor o mie de ani. Dar a face astfel ridică o problemă. Capitolul al 19-lea se ocupă în mod cu totul evident de evenimentele aflate în strânsă legătură cu cea de-a doua venire a lui Hristos. De aceea, a susține că iazul de foc menționat în cap. 19:20 descrie un eveniment aflat la încheierea mileniului înseamnă a scoate acest verset din secvența sa contextuală. Este întotdeauna mai bine, dacă este posibil, să se găsească o explicație care permite oricărei afirmații făcute să-și mențină cursul său istoric într-un pasaj al Scripturii. În ceea ce privește cap. 19:20, acest lucru este posibil bazat pe premisa credibilă că va fi o judecată aprinsă de la Dumnezeu atât la începutul cât și la sfârșitul mileniului. Nu este nici o inconsistență și cu siguranță nici o contradicție dacă vorbim de un iaz de foc la începutul și un altul la sfârșitul mileniului.

James White scria următoarele cuvinte la acest subiect: “Deci, dacă permiteți, sunt două iazuri de foc, unul la fiecare capăt al miei de ani” (RH Jan. 21, 1862).

21. Ceilalți. Sau, “restul”, adică toți locuitorii pământului cu excepția celor mântuiți (vezi Note Adiționale la Capitolul 20, Nota 2).

Sabia. Vezi v. 15.

Celui ce ședea. Vezi v. 11.

Toate păsările. Vezi v. 17.

NOTE ADIȚIONALE LA CAPITOLUL 19

În cap. 12:17 Ioan vorbește despre “mărturia lui Isus”, care este “duhul proorociei”, ca unul dintre semnele de identificare ale “rămășiței” (vezi comentariile respective).

Cuvântul “proorocie” descrie orice solie inspirată comunicată de Dumnezeu printr-un prooroc (vezi Mat. 11:9). Proorocia poate fi o predicție a unor evenimente viitoare, deși cel mai adesea nu este așa. Expresia “duhul proorociei” se referă cu deosebire la “arătarea Duhului” în forma unui dar special al Duhului Sfânt care inspiră pe cel ce îl primește și îl face în stare să vorbească cu autoritate ca reprezentant al lui Dumnezeu (1 Cor. 12:7–10) atunci când este “mănat de Duhul Sfânt” să facă așa (2 Petru 1:21). Contextul expresiei din Apoc. 19:10 definește “mărturia lui Isus” și “duhul proorociei” în acest sens. În lumina faptului că “rămășița” din cap. 12:17 se referă cu deosebire la biserică după încheierea celor 1260 de zile profetice din vs. 6 și 14, adică după 1798 (vezi Dan. 7:25), cap. 12:17 apare ca o clară predicție cu privire la manifestarea specială a “duhului”, sau “darului”, proorociei în biserica din zilele noastre. Adventiștii de ziua a șaptea cred că slujirea Ellenei G. White îndeplinește specificările din Apoc. 12:17 într-un mod unic.

Scriitorii biblici se referă la mai mult de 20 dintre contemporanii lor care exercitau darul proorociei, deși soliile lor nu au fost încorporate în canon. Unii dintre aceștia au fost: Natan, Gad, Ido, Agab și alții (2 Sam. 7:2; 1 Cron. 29:9; 2 Cron. 9:29; Faptele Ap. 11:27,28; 21:10). Este evident, mai mult decât atât, că darul proorociei nu a fost limitat la bărbați, nici în Vechiul Testament nici în Noul Testament, căci au fost și profetese ca Debora (Jud. 4:4), Hulda (2 Cron. 34:22), și cele patru fete ale lui Filip (Faptele Ap. 21:9).

Scriitorii Noului Testament nu sugerează nicăieri că manifestarea darului proorociei trebuia să ia sfârșit odată cu biserica apostolică. Dimpotrivă, Pavel declară că, alături de alte daruri ale Duhului enumerate în epistola către Efeseni la cap. 4:11, exercitarea acestui dar trebuia să continue “până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (v. 13). Toate celelalte daruri menționate în v. 11 sunt încă necesare în biserică, iar bărbații și femeile au încă acea calificare a Duhului Sfânt de a ocupa aceste însărcinări. De ce ar trebui considerată o excepție manifestarea darului proorociei?

Întotdeauna au fost contrafaceri ale manifestărilor darului proorociei. Asta nu s-a întâmplat numai în vremurile Vechiului Testament (vezi Cron. 18; Ier. 27–29), ci Domnul nostru a avertizat că biserica creștină va fi tulburată de prooroci mincinoși, cu deosebire la vremea când a doua Sa venire se va apropia (Mat. 24:11,24). Puterea de înșelăciune a acestor prooroci mincinoși urma să fie atât de mare încât să înșele, dacă era posibil, “chiar și pe cei aleși”. Faptul că Hristos a avertizat împotriva unei manifestări contrafăcute a darului proorociei înainte de a doua Sa venire întărește cu putere realitatea că va fi și o manifestare autentică a acestui dar, altfel El ar fi putut să avertizeze simplu împotriva tuturor proorocilor care ar fi putut să vină.

În armonie cu avertizarea lui Hristos, Ioan sfătuiește biserica să îi pună la încercare pe cei care pretind că au fost înzestrați cu daruri spirituale (1 Ioan 4:1), pentru a determina dacă aceste daruri sunt autentice. Scripturile specifică câteva criterii prin care cei care pretind că vorbesc în numele lui Dumnezeu trebuie să fie atestați: (1) Viața personală a proorocului trebuie să fie în armonie cu învățăturile Scripturii (Mat. 7:15–20). (2) Soliile sale vor trebui de asemenea să concorde cu Scriptura. (3) Slujirea sa Îl va înălța pe Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu și Mântuitor al omului (1 Ioan 4:2). (4) Slujirea sa va fi confirmată prin predicții îndeplinite (Ier. 28:9; cf. 1 Sam. 3:19). Este rezonabil să ne așteptăm de asemenea și ca soliile sale să aibă un beneficiu practic pentru biserică, să fie oportune și potrivite (la obiect), să fie eliberate de influența umană, iar atunci când proorocul va avea o

viziune publică experiența aceasta să fie similară celor ale proorocilor biblici. Viața, slujirea și scrierile Ellenei G. White îndeplinesc pe deplin aceste condiții diverse.

Advențiștii de ziua a șaptea nu consideră că scrierile semnate Ellen G. White sunt un înlocuitor sau o adăugare la Canonul Sfânt. Pentru advențiști Biblia stă unică și supremă ca test al credinței și practicii creștine (vezi EW 78), în timp ce scrierile Ellenei G. White servesc, după cum ea însăși a spus-o, drept “o lumină mai mică care să îi conducă pe bărbați și pe femei la o lumină mai mare” (Ellen G. White, RH Jan. 20, 1903). Scrierile Spiritului Profetic nu prezintă o nouă cale a mântuirii, dar sunt desemnate a conduce pe oameni la înțelegerea și aprecierea Bibliei, pentru a-i conduce pe aceștia spre fântâna mântuirii revelate în ea.

Unii au făcut speculații cu privire la existența unor grade diferite ale inspirației. Ca atare, ei consideră pe unii dintre profeți cum au fost Debora, Natan sau Agab ca posedând o inspirație de un nivel redus, sau inferior, față de scriitorii canonici. Pe aceleași premise ei ar considera-o pe Ellen G. White ca posedând o inspirație de un nivel redus, sau inferior. Însă Biblia nu spune nimic despre anumite grade ale inspirației, și nici nu oferă nici un sprijin acestei idei. Advențiștii cred că toate aceste speculații nu sunt numai nefolositoare, ci chiar periculoase. Cum pot înțelege mințile finite taina cum Dumnezeu, prin Duhul Său, iluminează în mod unic mințile vorbitorilor Săi aleși?

Pentru o discuție asupra anumitor întrebări ridicate cu privire la Ellen G. White vezi F. D. Nichol, *Ellen G. White and Her Critics*.

COMENTARIILE ALE *Ellenei White* LA CAPITOLUL 19

Versete	Referințe în <i>Spiritul Profetic</i>
1–6	TM 432
6	DA 48; GC 673
6, 7	DA 151; PK 721
6–9	COL 421
7, 8	8T 154
8	AA 591; AH 536; COL 310; CG 190; Ed 249; ML 272
8, 9	CT 341
9	AH 503; DA 151; EW 19; GC 427; ML 356; TM 19; 1T 69; 6T 412; 7T 54; 8T 153
10	EW 231; ML 41; PP 367
11	GC 641
14	AA 523; GC 641
16	DA 739; EW 179, 286; GC 641; MB 108; SR 410; 6T 406